

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΘΑΟΣ ΚΥΚΛΟΖΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36
ΚΑΙ ΣΤΟΑ ΜΕΛΑ ΑΡΙΘ. 11
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΑΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
10 ΔΕΛΤΑ 10

Η ΦΥΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Εν Ελλάδι, έτησια Αρ. 6
» » /εξάμηνος » 4
Εξωτερικού έτησια Φρ. 10
» » /εξάμηνος » 6

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οί Νάνοι του Βορρά (μετά εικόνων), υπό 'Ηλ. Οίκ.—Περί βάρβακος, υπό Μουσίως.—Έρωσ παράκαιρος (διήγημα πρωτότυπον (μετά εικόνων) συνέγεια και τέλος, υπό Ροδ.—Χρόνου περίσσευμα. Άπ ο δ ε χ θ ε μ ε ν τ η ν ε λ η θ ε ι α ν (συνέχεια και τέλος) υπό Δ. Ι. Καλ.—Η Νέα έπιφυλλίς. Ό μεσημβρινός Άστήρ.—Ποικίλα —Ευεράπελα ιστορικά.—Αινίγματα.—Ανταποκρίσεις.

ΟΙ ΝΑΝΟΙ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Πριν ή οι τολμηροί της «Σκοτεινής ήπείρου» εξερευνηται άποκαλύψωσιν ήμιν τους νάνους του Ίσημερινού, ίγνωρισάμεν κάλλιστα τους νάνους των πάγων του Βορρά, τους Έσκιμώους.

Πρώτος Ευρωπαίος, όστις επάτησε τον πόδα επί της καθ' αυτό πατρίδος των ρυπαρών τούτων άνθρωπαριών, της Γροιλανδίας, είναι ό Ίσλανδος την πατρίδα Έρρίκος Ράνδας, όστις απέβη τή 982 άγνωστον εις τίνα παραλίαν της μεγίστης ταύτης και παγοσκεπούς νήσου υπό την άρχηγίαν δ' αυτού τούτου ιδρύθησαν αι πρώται Ίσλανδικαί και Νορβηγικαί άποικίαι κατά τον 9ον και 10ον αιώνα, ή Γάρδα και ή Χρατταλίθη, μεταξύ των έτι και νυν διατηρουμένων έρειπίων των όποιων ευρέθη επ' εσχάτων πλάξ, επ' ής φέρεται κειραραγμένη χρονολογία 1135.

Εις τας παγεράς λοιπόν ταύτας εκτάσεις, εις άς ό ήλιος επί 3—6 όλοκλήρους μήνας άρνείται τας ζωοποιούς του άκτίνας, και προς ταύταις, εις την Λαβραδωρίδα, τας άκτάς και τας νήσους του Ούδσωνείου και του Βαφφινείου κόλπου, τας βορειοανατολικάς άκτάς του Είρηνικου, εις την Άλάσκαν μέχρι των άκρωτηρίων των πάγων και του Βάρροβ, εις την νήσον και την χερσόνησον Μελβίλην, πανταχού τέλος, όπου παγετός και χιών ως αιώνια νεκρική συνδών περιπτύσσεται πυκνή και παγερά τά άβλαστα της γής στέρνα και τά κρυστάλλινα της θαλάσσης νώτα, μέχρι της 70⁰ Β.Π, άπαντώμεν τας πολυωνύμους φυλάς της μεγάλης των Έσκιμώων οικογενείας.

Οί λαοί ούτοι, ως αι ένδελεχείς της έπιστήμης έρευναι κατέδειξαν, δέν άνήκουσιν εις την φυλήν των Μογγόλων, δέν είναι τουτέστιν Άσιάται, ως πολλοί, σοφοί άλλως τε, ένθολόγοι και γεωγράφοι ύπεστήρηξαν και ύποστηρίζουσιν, άλλ' είναι ένθος συγγενές προς τους Βάσκους, τους Σουηθούς, τους Λάπωνας και τους Φιντίους της βορειοδυτικής Ρωσίας, ένδιωχθέντες πιθανώς, κατά χρόνους άγνώστους, άλλα πάντως Μαν άφροστώτας, προς τας χώρας του εσχάτου Βορρά υπό φυλών ισχυροτέρων.

Και ή προσωνομία δ' αύτη, όφ' ήν είναι γνωστοί, δέν είναι τή άληθές όνομά των ή όνομασία αύτη τοίς έδόθη υπό των Άβερακών, φύλου των έρυθροδέρμων Ίνδών της Βορείου

Άμερικης, και σημαίνει εν τή ένδική ιδιώματι άνθρώπους 'αρώγοτας όμοιός ίχθύος' είναι τουτέστιν ύβριστική έπαινομία και όχι φυλετικόν όνομα. Αύτοι εκουτούς οι ύπερβόρειοι ούτοι νάνοι όνομάζουσιν 'Ιννουούς ή 'Ιννουίτας', όπερ εν τή γλώσση των σημαίνει άνθρωποι ή λαός.

Ό πρώτος γνωρισάς ήμιν την ύπαρξιν των λαών τούτων είναι ό κατά τή 1534 άνακαλύψας τον Καναδάν Γάλλος πλοηγός Ίζάμβος Καρτιέ.

Φαντάσθητε άνθρωπον με άνάστημα, μη ύπερβαίνον, κατά μέσον όρον, τους 3 πόδας και 10 δακτύλους, με όφθαλμούς μικρούς, μελανούς, λάμπεις και όλίγον έπικλινείς, προέχοντα μήλα των παρειών, κόμην μακράν, πυκνήν και άτάκτως έρριμένην επί των ώμων, ή κεκαρμένην εκ των εμπροσθεν μόνον, σώμα άρκετά εύτραφές και καθιστάμενον στογγύλον σχεδόν ένεκα των χονδρών δερματινων ένδυμάτων του, και με χροιάν άποκλίνουσαν προς τή έλαιόχρουν, άλλ' ούχι άκριβώς διαγιγνωσκόμενην, ως εκ της παροιμιώδους καταστάσης ρυπαρότητός των, προθέσαστε έκφρασιν άκρας πραότητος και άγαθότητα μέχρι βλακειας και θελετε έχει πρό ύμων άκριβή εικόνα έσκιμώικης... καλλονής. Άλλά μη γελώμεν άξίόπιστοι περιηγηται μάς λέγουσιν, ότι ειδον μεταξύ αυτών γυναίκας άρκετά ευειδείς!

Πλείστα είναι αϊονομασία, άς φέρουσι τά διάφορα φύλα, εις ά διαίρειται ή μεγάλη αύτη οικογένεια, άλλ' άσκοπον κρίνομεν να τά παραθέσωμεν ένταύθα, άτε σκοπούντες άπλήν σκιαγραφίαν των περιέργων τούτων λαών των πάγων, ανταποκρινόμενην άλλως προς τε τον χώνρον του δι' ό προύρισται περιοδικού και την ύπομονήν των άναγνωστών μας.

Άρκετά περιεργοί είναι αι αϊ χιονοπλίνθων κατασκευαζόμεναι χειμερινά των καλύβαι, ών δίδομεν ένταύθα μικρόν όμοίωμα. Είναι όμοια προς μεγάλης κυφελας, έχούσας ταπεινήν άψιδωτήν είσοδον, έξέχουσιν της ίδιας καλύβης, δι' ής μόνον έρπων εισέρχεται τις.

Οί κάτοικοι ούτοι του εσχάτου Βορρά είναι δεινοί άλιείς της φώκης, της φαλαίνης, του μονόκερω² και λοιπών θαλασσιών κητών, άπερ τοίς προμηθεύουσι τή ένδυμα άμα και την τροφήν. Τά άλιευτικά των πλοίαρια κατασκευαζουσι διά ζυλινου σκελετού ή πλευρών φαλαίνης, περιβάλλουσι δέ κατόπιν διά δερμάτων θαλασσιών ζώνων. Τά πλοίαρια ταύτα είναι όμοια προς τας κερκίδας των ύφαντουρ-

Αι χιονοπλίνθοι καλύβαι των νάνων του Βορρά.

Άλιευτική λέμβος των νάνων.

έκ χιονοπλίνθων κατασκευαζόμεναι χειμερινά των καλύβαι, ών δίδομεν ένταύθα μικρόν όμοίωμα. Είναι όμοια προς μεγάλης κυφελας, έχούσας ταπεινήν άψιδωτήν είσοδον, έξέχουσιν της ίδιας καλύβης, δι' ής μόνον έρπων εισέρχεται τις.

ριβάλλουσι δέ κατόπιν διά δερμάτων θαλασσιών ζώνων. Τά πλοίαρια ταύτα είναι όμοια προς τας κερκίδας των ύφαντουρ-

¹ Ό ένικός της λέξεως ταύτης εν τή Γροιλανδική είναι innuk, ό δέ πληθυντικός innuit καθότι τά οδασιατικά της γλώσσης ταύτης σχηματίζουσι τον πληθυντικόν των δια της προσθήκης των καταλήξεων it ή et, ως kencah=δηρήςτης, kencaet=δηρήςται. Ατόπως δέν τινές των Γάλλων γεωγράφων γράφουσι την λέξιν με s εν τέλει (innuits), θέλοντες άσκοπως να έγκαλλίσωσιν αυτήν.

² Licorne de mer ή narwal ούτω καλεΐται κητός τι της οικογενείας των φυστηρίων, όπερ, κατά τον Βuffon, πλησιάζει τή μέγεθος της φαλίνης: και φέρει μέγαν όστιαδή δόντα, προέχοντα του ρύγχους εις δέ ζώνων ήσυχον, ζών συνήθως άγελήδων και σπανιότατα άπαντώμενον. Ό δόδος του έχει διάμετρον 8-10 δακτύλων και μήκος 3-4 μέτρων, είναι δέ σκληρότερος του έλεφαντόδοντος και έχει ρίζαν 18 δακτύλων: οι φυσιοδίφαι ένεκα του μεγέθους του τον εξέλαβον κατ' άρχάς ως κέρα.

ΕΡΩΣ ΠΑΡΑΚΑΙΡΟΣ

(Αίσθημα πρωτότυπον)

(συνέχεια και τέλος)

5

Αφού δι έρριψε και την δευτέραν ταύτην επιστολήν εις τὸ γραμματοκιβώτιον, ἔκαμε μικρὸν περίπατον καὶ ἐπέστρεψε ταχέως εἰς τὴν οἰκίαν της, διότι ὁ καιρὸς ἦτο ὀλίγον βροχερός.

— Πῶς, τῆ λέγει ἡ μήτηρ της, ἐξήλθες μὲ τοιοῦτον καιρὸν;

— Ναί, ἀλλὰ δὲν βρέχει.

— Ἄν ὅμως σὲ ἔβλεπεν ὁ πατήρ σου, θὰ σὲ ἐπέπληττεν.

— Μὴ μὲ ἐπιπλήττεις, μήτηρ, εἶναι διὰ τελευταίαν φοράν.

Καὶ ἀμέσως ἡ Ἀσπασία ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅπου ἤρξατο νὰ κλαίη, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἡ κυρία Δέσπω τὴν ἐκάλεσεν εἰς τὸ γεῦμα.

Μετὰ τοῦτο, ὁ κύριος Κ. . . ἀπεχαιρέτησε τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν θυγατέρα του, λέγων, ὅτι ἔμελλε νὰ κατέλθῃ εἰς Καψάλιον δι' ὑποθέσεις τοῦ λιμένος καὶ ὅτι θὰ ἐπέστρεφε τὸ ἑσπέρας.

— Λοιπὸν καλὴν ἀντάμωσιν, ταῖς εἶπεν.

Ἡ Ἀσπασία ἔμενεν ὅλως τεταραγμένη, καὶ μετὰ μικρὰν σκέψιν ἔτρεξε πρὸς αὐτόν, τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ ἠσπάσθη ἐπανελημμένως, διαλογιζομένη, ὅτι δὲν θὰ τὸν ἔβλεπε πλέον, καὶ ὅτι ἐν τῇ ἐπιστροφῇ του ὁ πατήρ της θὰ τὴν ἐζήτηε καὶ δὲν θὰ τὴν εὔρισκεν. . . .

— Ὁ δυστυχὴς πατήρ! ὅποια συμφορὰ θὰ τὸν εὔρῃ, εἶπε καθ' ἑαυτήν.

— Πάτερ, νὰ μὴ βραδύνης, διότι θὰ βρέξῃ, τῷ ἔλεγε.

Καὶ ἐπέστρεψε πλησίον τῆς μητρός της. Ἀλλὰ διὰ νὰ καλύψῃ τὴν ταραχὴν της, προσποιήθη, ὅτι ἐνδιεφέρετο διὰ τὸν καιρὸν, καὶ ἐπλησίασε τὴν θυρίδα, ὅπως ἐπὶ πολλὴν ὥραν παρετήρει πρὸς τὰ ἔξω.

Ἀπὸ καιροῦ δ' εἰς καιρὸν ἐστρεφε κρυφίως τὰ βλέμματά της πρὸς τὴν μητέρα της, ἥτις ἀναπαυομένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον ἐφαίνετο μᾶλλον ρεμβάζουσα ἢ σκεπτομένη.

Καὶ ἐθαύμαζε τὸ γλυκὺ αὐτῆς ὕφος, τὴν ἀπερχομένην νεότητά της καὶ τὴν κόμην της, ἣν τὰ ἔτη καὶ αἱ οἰκιακαὶ φροντίδες ἐλευκαίνον βαθμυδόν. Οὕτως ὅμως παρατηροῦσα αὐτὴν, κατετρώγετο ὑπὸ τῆς ἰδέας, ὅτι ὁ θάνατός της θὰ γίνῃ πρόξενος τῆς εἰς τὸ μέλλον δηλητηριάσεως τῆς ζωῆς τῆς πτωχῆς αὐτῆς γυναίκος, ἥς τὸ κύπελλον πληρωθήσεται οὕτως ἕσται ὑπὸ τῆς θλίψεως, ἀθλιότητος καὶ δυστυχίας.

Ἐν τούτοις τὰ νύφη συσσωρευόμενα βαθμυδόν ἐκάλυψαν τὸν ὄριζοντα, μεγάλοι δὲ ψεκάδες ὕδατος ἤρξαντο πίπτουσαι ἐπὶ τῶν ὕλων τῶν παραθύρων. Μετ' ὀλίγον ὀκτός βαθῶν διεχύθη πανταχοῦ, προσηνύον ἐκρηξὴν δεινῆς καταγίδος.

Ἡ Ἀσπασία ἠσθάνθη τότε ρίγος, καταλαμβάνον τὸ σῶμά της καὶ λαβοῦσα ἀμέσως τὸ ἐπανωφόριον ἔρριπεν αὐτὸ ἐπὶ τῶν ὤμων της.

— Μήτηρ, κρυθῶν, βρέχει, εἶπεν, ἀποτεινομένη πρὸς τὴν μητέρα της.

— Καὶ ἐγὼ κρυθῶν, ἀπήντησεν αὐτῇ, συνερχόμενη ἐκ τοῦ ρεμβασμοῦ, δῶσέ μου τὸ σάλι μου.

Ἡ Ἀσπασία σπεύσασα τῇ ἐκόμισεν αὐτό.

Ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ διέσχίζον ἤδη τὴν ἀτμοσφαῖραν, βροχὴ δὲ ραγδαιοτάτῃ ἐπιπτε κρουνηδόν.

— Ἐλθέ πλησίον μου, Ἀσπασία, τῆ εἶπεν ἡ μήτηρ της, νὰ σκεπασθῶμεν μαζί, τὸ σάλι μου εἶναι μέγαν καὶ δὲν θὰ κρυθῶμεν ποσῶς.

Χωρὶς δὲ νὰ ἀπαντήσῃ ἡ Ἀσπασία, διότι ἐφοβήτο τὸν θόρυβον τῆς καταιγίδος, ἦλθε καὶ ἐσκεπάσθη ὑπὸ τὸ σάλι τῆς μητρός της, ὡς πτηνὸν ὑπὸ τὴν μητρικὴν πτέρυγα. Καὶ δὲν ὠμίλει ποσῶς, ἀλλὰ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐσφίγγετο πρὸς τὴν μητέρα της, μέχρις ὅτου ἀμφότεραι καταληφθεῖσαι ὑπὸ νάρκης ἀπεκοιμήθησαν ἐν ταῖς τρυφραῖς ἀλλήλων ἀγκάλαις.

Λέγεται, ὅτι ὁ ὕπνος ἐν ὥρᾳ βροχῆς ἐπιφέρει τὰ πραγματικώτερα καὶ τρομερώτερα τῶν ὀνειρῶν. Καὶ μήπως μήτρὸς καὶ θυγατρὸς διατελουσῶν ὑπὸ τοιαύτας τρομερὰς περιστάσεις ἀποχωρισμοῦ προσεχοῦς, δὲν ἔμελλον νὰ ταράξωσι τὸν γλυκὺν κῦτῶν ὕπνον τὰ φρικωδέστατα τῶν ὀνειρῶν φαντάσματα, ἅτινα μετὰ ταῦτα θὰ ἐτύγγανον πραγματικότης;

Παντοῦ εἰρωνεία τοῦ πεπρωμένου!

Τῆς Ἀσπασίας παραδοθείσης ἀκουσίως, ὑπὸ τε τοῦ καμάτου τῆς ἀϋπνίας τῆς παρελθούσης νυκτός καὶ ὑπὸ τῆς ταραχῆς τῆς καταιγίδος καταβεβλημένης, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως, κατεῖχον τὴν διάνοιάν της κατ' ἀκολουθίαν αἱ συνεχεῖς αὐτῆς σκέψεις περὶ αὐτοκτονίας καὶ ἀμέσου ἔξαφανισέως της. Δὲν ἤθελε νὰ τῇ παρεμβληθῇ οὐδὲν πρόσκομμα, καὶ ἐφοβήτο μὴ τοιοῦτόν τι ματαιώσῃ τοὺς σκοποὺς της. Οὕτω διαλογιζομένη, ἔβλεπε κατ' ὄναρ, ὅτι μόλις ἀφέθη ἀπὸ τοῦ χεῖλους τοῦ βράχου, εἰς τὰ χῶρος τῶν κρημνῶν καὶ τῶν ὑδάτων κατακρημνιζομένη, σιθιζάν τινά χεῖρα, τοῦ Χάρου, σύρουσαν βιαίως αὐτὴν διὰ τῆς μιᾶς ἐστῆρος πρὸς τὰ κάτω, ἐνῶ διὰ τῆς ἑτέρας τῇ ἐπρόσφερε τὸ κύπελλον τοῦ θανάτου, μικρὸν δὲ ἄγγελον λαμβάνοντα τὴν ψυχὴν

καὶ φεύγοντα, ἐνῶ ἐντρόμως ἀνεφώνει τὸ «Κύριε εἰς χεῖράς σου παραδίδωμι τὸ πνεῦμά μου».

Αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνειρόν της, αὐτὸ καὶ ἡ πραγματικότης της.

Ἡ δὲ τέλαινα μήτηρ μόλις καταληφθεῖσα ὑπὸ τῆς νάρκης τοῦ ὕπνου, ἦν ἡ βροχὴ καὶ οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας τῆς θυγατρὸς της μετ' ἀνεκπράστου ἠδύτητος ἐπρόξενον αὐτῇ κατ' ἐκείνας τὰς στιγμὰς, καὶ τὴν μονογενῆ αὐτῆς θυγατέρα διαλογιζομένη πάντοτε, ἔβλεπε ταύτην ἐπὶ κλίνης ἐτοιμοθάνατον, καὶ κατατροχομένη ὑπὸ ἀνιάτου νόσου, καὶ παραδίδουσαν ἐν φρικωδέσιν ὀδύνας τὴν ψυχὴν της εἰς τὸν Χάρον, ὅστις λαμβάνων ἀμέσως ταύτην ἔρευγε τροχάδην. Παρ' αὐτῇ δὲ καὶ ἐκ τῶν σπλάγγων της ἐξήρχετο ἐν ταῦτῳ μικρὸν βρέφος, ὅπερ παρατηροῦν ταύτην ἀγωνιζομένην παρηκολούθει μετ' ἀπορίας τὴν ἀγωνίαν τῆς μητρός του, ὡς νὰ ἠρώτα, «θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ μαζὶ σου μήτηρ».

Αἰφνης ὡς ἐκ τρόμου ἀφυπνίσθησαν ἀμφότεραι θυγάτηρ καὶ μήτηρ, ἤγειραν τὰς κεφαλὰς καὶ ἠένισαν ἀλλήλας.

— Ἦτο ὄνειρον, εἶπον καθ' ἑαυτάς, καὶ ἐτριψαν τοὺς ὀφθαλμούς.

Εἰρωνεία!

Τὸ ὄνειρον τῆς θυγατρὸς.

Οὐδατέρα ἐτόλμησε νὰ διηγηθῇ τὸ ὄνειρόν της.

— Ἡ βροχὴ εἶχεν ἤδη παύσασθαι καὶ ὁ καιρὸς ἐγένετο εὐδιάτατος.

Τὸ ὀρολόγιον τότε ἐσήμανεν τὴν ἕκτην ὥραν, καὶ ἡ Ἀσπασία ἠγέρθη αἰφνης σκεπτομένη.

— Τί εἶναι; τὴν ἔρωτῆ ἡ μήτηρ της.

— Τίποτε, μήτηρ, εἶδον ὄνειρον τρομερόν.

— Ὡ, καὶ ἐγὼ φρικώδες!

Ἄλλ' ἡ ἐκμυστήρευσις ἀμφοτέρων περιωρίσθη ἕως ἐκεῖ.

Ἡ ὥρα ἕκτη εἶχε σημαίνει καὶ ἡ Ἀσπασία ὀρθία παρὰ τῇ θυρίδι, κατεῖχετο ὑπὸ ψυχροῦ ρίγους ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, αἰσθανομένη ἐν ταῦτῳ συχνὰς σπασμωδικὰς συγκινήσεις, ἃς δὲν ἠδύνατο οὐδῶως νὰ καταβάλῃ. Σταυρώσασα δὲ τὰς χεῖρας προσεπάθει μάτην νὰ καταπραύνη ἑαυτήν, κατελημμένη ὑπὸ ἀκατανόητου τρόμου, καὶ διαλογιζομένη ὅτι, εἰν τὸ θάρρος τῇ ἐκλίπῃ, ἀφεικτός ἡ σωματικὴ ἀδυναμία της θὰ ἐπρόδιδε τὴν ἀπόφασίν της.

Ἐνῶ δ' ἡ μήτηρ της τῇ ὠμίλει, αὐτὴ σχεδὸν δὲν ἐνόηε πλέον τίποτε καὶ ἐνόηε ἀπῆντα χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τί ἔλεγε, μόνον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχουσα τὰς στιγμὰς, αἰτινες παρήρχοντο.

Καὶ εἰν πρόσκομα τι παρενέβαινε; Ἐάν δὲν ἀπέθνησκον τὴν ἐσπέραν ταύτην, θὰ ἠδύνατο ἀράγε τὴν ἐπιούσαν; Ἐπειτα τὴν ἐπιούσαν αὐτὴν ὁ Πέτρος θὰ ἐλάμβανε τὰς ἐπιστολάς της καὶ ὤρσιλε παντὶ σθένει νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ὑπαρξίν της ἀνευ χρόνου τοιῆς.

Μετέβη πρὸς τὴν θυρίδα καὶ παρετήρει μετὰ προσοχῆς τὴν θάλασσαν. Ἡ τρικυμία, ἥτις ἐπεκράτη ἐτι ἐν αὐτῇ, τὴν ἀνησύχει πολὺ.

— Διατί τρέμεις; τὴν ἔρωτῆ ἡ μήτηρ της.

— Δὲν τρέμω, κρυθῶν.

— Τότε καλλίτερον, διότι ἐφοβήθην μήπως ἔχεις τίποτε.

— Τίποτε, ἀπολύτως, σὲ βεβαίῳ εἶμαι ἐντελὸς καλὰ.

— Ἀσχημὴ ἡμέρα, ἡ σημερινή, δὲν εἶναι ἀληθής; Ἀσπασία.

— Ναί, πολὺ μελαγχολικὴ, μήτηρ.

Δυσκόλως εὔρισε λέξεις, κατακλήλους ν' ἀπαντήσῃ, καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον διὰ κινήσεων τῆς κεφαλῆς ἀπήντα εἰς τὰς συχνὰς ἄλλως τε ἐρωτήσεις τῆς μητρός της.

Ἐν τούτοις ὁ χρόνος παρήρχετο, καὶ δὲν ἤξευρε πῶς ν' ἀπαλλαγῇ τῆς μητρός της καὶ ἐξέλθῃ.

Ἦλθε καὶ ἐκάθισε πλησίον της, παρὰ τοὺς πόδας της, ὡς νὰ ἐζήτηε ἄσυλον, μέσον σωτηρίας. Ἦτο παιδικὸν ἐνστικτόν, τὸ ὅποιον τὴν καταλάμβανε καὶ εἶχεν ἀνάγκην ὑποστηρίξεως κατὰ τῆς ἀδυναμίας, ἣν κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς της ἠσθάνετο, ὑπερασπίσεως κατὰ τοῦ κινδύνου, ὅστις τὴν παρηκολούθει.

Καὶ ἐν τούτοις, πῶς ἠδύνατο τοσοῦτον ἀποτόμως καὶ ψυχρῶς νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν μητέρα της; Αἰφνης ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων της καὶ λαβοῦσα τὰς δυο χεῖρας

της, τὰς ἠσπάζετο ἐπανελημμένως, ἕως οὗ δὲς μέγαν δάκρυα, διαφυγάντα τῶν ἐξωγκωμένων αὐτῆς ὀφθαλμῶν, ἕσταμάτησαν ἐπὶ τῶν παρειῶν της.

— Θὰ ἐξέλθω, ἀνεφώνησεν αἰφνης, καὶ ἔγερθεῖσα ἐφόρεσε τὸ ἐπανωφόριόν της.

— Τί λέγεις, Ἀσπασία;

— Κρυθῶν, καὶ θὰ κάμω μικρὸν περίπατον διὰ νὰ θερμανθῶ.

— Θὰ ἔλθω μαζὶ σου.

— Ὅχι, μήτηρ, μὴ ἔρχεσαι, διότι μαζὶ σου, δὲν δύναμαι νὰ περιπατήσω ταχέως. Θέλω νὰ ἐξέλθω μόνη.

— Καλὰ, ἀφοῦ τὸ θέλεις, πήγαινε, ἀλλὰ μὴ βραδύνης. «Μὴ βραδύνης».

Αἱ λέξεις αὗται τῇ ἐφάνησαν ὡς βάλσαμον παρηγορίας κατὰ τῆς τρομερᾶς ἀποφάσεως, ἣν εἶχε λάβει.

«Ὅχι, δὲν θὰ βραδύνω, εὐθαρσῶς καὶ ταχέως θὰ βαδίσω πρὸς τὸν θάνατόν μου», εἶπε καθ' ἑαυτήν, καὶ ταχέως ἐξῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκείνης, ἣν ἐγκατέλειπε διὰ παντός καὶ ἐν ἡ φεύγουσα ἐπέσειρε τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν δυστυχίαν!

Πλὴν δὲν ἐλείφεν ἐξερχομένη, νὰ ρίψῃ βλέμμα ἐπ' ἐκείνης, ἥτις οὐδέποτε ἐπόθησεν ἡ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὸ καλὸν της, καὶ ἥτις μετὰ τὴν ἐκστομισθεῖσαν λέξιν «Μὴ βραδύνης», ἔκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ὡς νὰ εἶχε πῆχ' ἡ τέλαινα ἀκουσίως αὐτῆς τὸ κύπελλον τῆς σκληρᾶς τύχης της. Ἡ Ἀσπασία τότε ἠδυνήθη ἀνέντως νὰ περιβάλῃ αὐτὴν δι' ὄλου τοῦ βλέμματός, τοῦ ἐκφράζοντος τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην της, τὴν εὐγνωμοσύνην της καὶ τὴν ἀφοσίωσίν της καὶ νὰ τῇ εἴπῃ ὅλως σιγανῶς: «Μήτηρ, τὴν εὐχὴν σου, μὴ μὲ περιμένῃς πλέον! Ἀσπασίτητι τὸν πατέρα μου!» Καὶ ἐξῆλθε ταχέως, κατέλθε τὴν κλίμακα ὅλως μηχανικῶς, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς δακρυβρέκτους, χωρὶς νὰ προσέχῃ πῶθεν

Τὸ ὄνειρον τῆς μητρός.

διέβαινε, οὐδὲ τίνες τὴν παρεῖχον, καὶ ἐτράπη μετὰ σπουδῆς τὴν πρὸς τὸν ἐν ταῖς βράχοις ναόν τοῦ Ἁγ. Παύλου ἀγούσαν. Ἐν διαστήματι δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας ἀφίκετο ἐκεῖ καὶ ρίψασα βλέμμα ἐκαστικὸν δεξιᾶ, ἀριστερᾶ καὶ ἀνωθι αὐτῆς, οὐδεμίαν ζῶσαν μορφήν παρετήρησε.

Τότε ἀναπνεύσασα ἐλευθέρως ἔτεινεν ὄμμα ἀνακουφίσεως καὶ συμπαθητικὸν κάτωθι αὐτῆς πρὸς τὴν ἄβυσσον καὶ εἶδε τὰ κύματα μαινόμενα κατὰ τῶν βράχων, περιβαμβουντα ὡς πελώρια θηρία. Ὁ ἥλιος ἔρριπτεν εἰς τὸ ἀχανές τὰς τελευταίας του ἀκτίνας, εἰς δὲ τὸν ὄριζοντα διεγράφετο μελαναὶ σκιαί.

«Ἄλλὰ μὴ βραδύνης!»

Αἱ λέξεις αὗται ἀντήχουν ἐτι εἰς τὰ ὠτά της.

Τότε ἐστράφη ἀμέσως πρὸς τὸν ναόν, ἐποίησε τρεῖς τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἔκαμε μικρὰν δέσιν, οὐχὶ δι' ἑαυτήν, ἀλλὰ διὰ τοὺς γονεῖς της, καὶ ἀφοῦ ἔθεσε κατὰ γῆς τὸ ἐπα-

ναφορίον της και τὸν πῖλόν της, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, οὐκ ἐκάλυψε διὰ τῶν βραχιόνων, καὶ μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλὰ ἐβάδισε πρὸς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου, ὅπουθεν διὰ βιαίας προβολῆς τοῦ στήθους ἐρρίφθη εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Ζ'

Ὁ Πέτρος, ὅστις κατὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ἀσπασίας περιμένει ἀνυπομένως ἐπιστολὴν της, μεγάλως ἐξεπλάγη, καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς, λαβὼν, ἀντὶ μιᾶς, ταύτοχρόνως δύο.

— Ἡ καυμένη! ἐσκέφθη, δὲν ἐθαυρήθη γράφουσα. Καὶ ἐσπασμένως ἠνέωξε τὴν πρώτην.

Εἰς τὰς πρώτας λέξεις δὲν ἐνόησε τίποτε. «Δὲν ἐγνώριζες, ὅτι μὲ ἐφόνευσες, πλὴν σὺ μόνον τώρα θὰ πτό μάθης, καὶ διὰ τοῦτο σοὶ ἐφύλαξα ἐπιτηδεῖας τὴν πρώτην αὐτὴν φρικτὴν ἀνακοίνωσιν».

Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ. Καὶ ἐγειρας τὴν κεφαλὴν, ἔθεσε τὴν χεῖρά του ἐπ' αὐτῆς, ἐρωτῶν ἑαυτὸν, εἴαν ἔχασε τὸ λογικὸν του.

Σπύσας ἠνέωξε καὶ τὴν δευτέραν ἐπιστολὴν. «Πέτρε, συγγνώμην, ὑπέρβα πολύ, σὲ παρακαλῶ νὰ λάβῃς ὑπ' ὄψιν σου μόνον αὐτὴν μου τὴν ἐπιστολήν».

Ἀνέπνευσεν ὀλίγον, διότι ἤρξατο νὰ ἐνοῆ. Οἱ γονεῖς της, διελογίσθη, κατ' ἀρχὰς θὰ τῆ ἠρνήθησαν καὶ ἐσκέφθη ν' ἀποθάνῃ· μετὰ τοῦτο θὰ συγκατένευσαν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν της, καὶ ἔγραψε τὴν δευτέραν ταύτην ἐπιστολήν.

Ἐξηκολούθησεν ἀναγινώσκων.

«Οὐχί, δὲν σὲ μέμφομαι, δὲν ἦσαι σὺ, ἡ αἰτία τοῦ θανάτου μου, ἀλλ' ἐγώ, ἧτις ἠθέλησα ν' ἀποθάνω...»

— Μπᾶ! διατὶ τόσον πολὺ ὀμιλεῖ περὶ θανάτου;

Καὶ ἀμέσως ἐν νεκρικῇ σιωπῇ ἀνέγνωσε τροχάδην ἀμφότερας τὰς ἐπιστολάς.

Αἱ λέξεις «Ἀβύριον, πρὶν ἢ λάβῃς τὴν ἐπιστολήν μου θὰ ριφθῶ εἰς τὴν θάλασσαν» κατετάραξαν αὐτόν.

Οἱ πόδες του ἐτρεμον, τὸ πρόσωπόν του ὠχρίασε, καὶ ὡς πτώμα κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

Πλὴν ἐσυλλογίσθη, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ καιρὸν. Παρητήρησε τὴν ὥραν, ἐσκέφθη ἀμέσως, ὅτι τὸ Αὐστριακὸν ἀτμόπλοιο ἀνεχώρει ἐκ Πειραιῶς διὰ Τεργεστὴν μετὰ προσέγγισιν εἰς Κύθηρα αὐθημέρον, ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ἐξῆλθε, λαβὼν τὴν πρὸς τὸν Πειραιᾶ ἀγούσαν.

Ἐν τῷ ἀτμόπλοιῳ ἀνέγνωσε δις τὰς ἐπιστολάς μετὰ μεγάλῃ προσοχῇ, καὶ ἐν τούτοις δὲν ἐτόλμα νὰ σχηματίσῃ πεποιθήσιν.

— Τίς οἶδε, διελογίζετο, ἴσως τὴν εὐρῶ ἐτι ζῶσαν! ἴσως προλάβωμεν. Καὶ ἀνησυχεῖ πολύ, μὴ βλέπων τὴν ὥραν, πότε νὰ ἀφίχθῃ εἰς Καψάλιον.

Τέλος τὸ ἀτμόπλοιο, ὃν ἐκ τῶν ταχυπλόων, ἀφίκετο εἰς Κύθηρα πολὺ ταχέως.

Μόλις ἐπάτησε τὸν πόδα εἰς τὴν ξηρὰν, ἠρώτησεν ἀμέσως τινὰς περὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ κ. Κ....

— Αἱ τὸν καυμένον, μὴ ῥωτᾶτε, εἶναι ἀπαρηγόρητος, τῷ ἀπῆντησαν, ἡ θυγάτηρ του ἔπεσεν ἀπὸ τοὺς βράχους καὶ ἐφόνευσθη.

— Μόλις πρὸ δύο ὥρῶν εὗρομεν παραμεμορφωμένον τὸ πτώμα τῆς κυρίας Ἀσπασίας, τῷ ἀπῆντησε ναυτικὸς τις, καὶ τὸ ἐφέραμεν εἰς τοὺς γονεῖς της. Εἶναι ἀπαρηγόρητος!

— Λοιπὸν ἀπέθανεν;

— Ἀπέθανε!

Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία.

Ὁ Πέτρος ἔλαβεν ἵππον καὶ ἀνῆλθεν ἐν τάχει εἰς Κύθηρα. Ἀνερχόμενος τὴν οἰκίαν ἤκουσε τοὺς κλαυθμούς τῆς μητρὸς της, καὶ εἰσῆλθεν ἀμέσως.

Ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Ἀσπασίας καὶ ἐν τῇ κλινῇ αὐτῆς ἐκεῖτο ἄπικτον καὶ παραμεμορφωμένον τὸ σῶμά της, παρ' αὐτῇ δὲ οἱ γονεῖς της κλαίοντες γοερῶς.

Ὁ Πέτρος τότε προχωρήσας καὶ χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν, ἐκλίνε τὸ γόνυ; ἔλαβε τὴν ψυχρὰν χεῖρα τῆς μνηστῆς του, ἢ ἠσπάσατο μετὰ συγκινήσεως καὶ ἐν δακρύοις, καὶ μετὰ

τοῦτο λαβὼν τὰς χεῖρας καὶ τῶν γονεῶν της τὰς ἠσπάσατο τρυφερῶς.

— Ἦλθον ἔργα, τοῖς εἶπεν, ἦλθον νὰ ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς σας...

Ὁ κ. Κ.... τότε μετὰ τῆς συζύγου του ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ κρίζοντες:

— Ἀχ! τέκνον μας...

ΤΡΑΟΣ

Ροῦς

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φύλλου ἡ νέα τῆς «Φύσεως» ἐπιφυλλίς

Ο ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΣ ΑΣΤΗΡ

Η

Η ΓΗ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ, κατὰ δοκιμωτάτην μετάφρασιν καὶ μετὰ λαμπροτάτων εικόνων.

Ὁ Μεσημβρινὸς Ἀστὴρ εἶναι μυθιστόρημα ἐπιστημονικόν, ποικιλλόμενον μετὰ χάριτος δι' αἰσθηματικῶν σκηνῶν, αἰτινες πρὸς τῇ ἐπιστημονικῇ ὠφελείᾳ καθιστῶσιν αὐτὸ ἐπαγωγότατον.

Πᾶσα σύστασις προκειμένου περὶ ἔργου τοῦ Ἰουλίου Βερν παρέλκει.

Ἐτοιμασθήτε λοιπὸν διὰ τὸν Μεσημβρινὸν Ἀστὴρα, Κυρίαί καὶ Κύριοι! διότι εἶναι ἐκλεκτὸν, διδακτικόν, ὠφέλιμον καὶ ἐπαγωγόν.

ΧΡΟΝΙΟΝ ΠΕΡΙΣΣΕΥΜΑ

ΑΠ' ΟΔΕΧΘΩΜΕΝ ΤΗΝ ἸΑΛΗΘΕΙΑΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ὡς λοιπὸν ἡ ὑπαρξὶς τῆς ἐμβολ. ἡμέρας διὰ τὸ Δίκαιον εἶνε ἀδιάφορος, οὕτω καὶ διὰ τὰς 12, αἰτινες θὰ λογισθῶσιν ὡς μία καὶ ἀδιαίρετος μετὰ τὴν πρὸ αὐτῶν ἡμέραν, ἢ 13 ἡμέρα ἀπὸ τῆς μεταβολῆς θὰ λογισθῇ, ὡς καταληκτικὴ ἡμέρα (dies ultimus), ἧτοι θὰ θεωρήσωμεν αὐτὴν ὡς συμπληρωμένην, ἀμα τῇ ἀνατολῇ τῆς 1ης. Ἡ βαθμιαία παράλειψις δὲν εἶναι μὲν ἐπικίνδυνος, ἀλλὰ μᾶλλον περιπλοκάς ἢ εὐκολίας θὰ ἐπιφέρει. Ἄλλως τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει.

Ἄλλ' ἡ διάρθρωσις ὑπὸ τίνος καὶ πῶς δέον νὰ γείνη; Εἰς τὴν πολιτείαν ἢ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀνήκει ἡ πρωτοβουλία; Κατὰ τύπους εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀφοῦ ἀπαξ ἐκάνονισε τὰ τῶν ἡμερολογίων ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἱστορικόγιον. Κατ' οὐσίαν ὁμοίως εἰς τὴν πολιτείαν, ἰδίως ὡς πρὸς τὸ σπουδαιότατον μέρος τῆς ἐπιδράσεως τοῦ χρόνου ἐπὶ τῶν νομικῶν πράξεων. Δύναται βεβαίως ἀξιόλογα ἡ πολιτεία ἢ μόνη δι' ἰδίου νόμου νὰ παραδεχθῇ δι' ἅπαν τὸ κράτος τὸ Γρηγ. ἡμερολόγιον, ἀλλ' ὁμοίως εὐχῆς καὶ σωφροσύνης ἔργον θὰ ἦτο, ἂν τῆς ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης μεταρρυθμίσεως τὴν σημαίαν ὑψωνεν ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν, καίτοι τὸ ἡμερολόγιον εἰς κοινωνικὰς καὶ πρακτικὰς ἀνάγκας ἀποβλέπει μᾶλλον, ἢ εἰς τὰς ὑψηλάς αὐτῆς διδασκαλίας.

Ζ'

Τοιοῦτον τὸ χρονικὸν περίσσευμα, ὅπερ, εἴαν δεῖξωμεν τὴν αὐτὴν ραθυμίαν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, καίτοι κινδυνεύοντες νὰ εὐρεθῶμεν πρὸ τοῦ γελίου τῆς ἀνατροπῆς τῶν ἐποχῶν, θὰ καταστῇ κυριολεκτικῶς χρόνον πρὸς τιμὴν καὶ δοξάν τῆς τε Ἐκκλησίας καὶ πολιτείας: πρὶν ἢ ὁμοίως μεταβάλλῃ τὴν ψυχρότητα πρὸς τὴν ἀλήθειαν εἰς διαζύγιον ἢ ἐν τῷ Ἰουλιανῷ ἡμερολογίῳ ἐμμονῇ, ἢ ἐντερινισθῶμεν τὴν μεταβολὴν, ἢ

ἀσφαλῆς κρίσεως καὶ μαθηματικῆ ἀκριβολογίας ὑπέδειξαν. Τὴν σιγηλὴν ἀδιαφορίαν καιρὸς νὰ διαδεχθῇ εὐτολμος δράσις: ὅ,τι ἐπὶ τόσα ἔτη, ἕνεκα ποικίλων λόγων δὲν ἐπροφθάσαμεν νὰ πράξωμεν, ἄς τὸ ἐκτελέσωμεν ἤδη. Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία εἶναι εἴπερ τις καὶ ἄλλη ἀνεξίτητος: τὸ ἔθνος αἰεποτε ἐπέδειξατο κατὰ τοὺς δυστυχιστέτους ἐτι χρόνους, καθ' οὓς ὑπὸ μυρίων ἐδραμεύετο περιορισμῶν, τᾶσιν πρὸς τὴν πραγματικὴν πρόοδον, πρὸς τὴν ἔρευναν τῆς αἰζώου ἀληθείας. Ἐν τῇ Ἑλλάδι ὑπάρχει πάντοτε—καὶ τοῦτο εἶναι ἀληθέστατον—ἡ συνειδήσις τοῦ καλοῦ. Ἀλλὰ τὸ καλὸν τοῦτο δὲν βοηθεῖται, διότι πάσχουμεν ἀπ' ἑτέρου μίαν νόσον ἐξόχως κολλητικὴν καὶ ἤμισα συγγνωστόαν, καὶ ἡ νόσος αὕτη καλεῖται ἀδιαφορία. Ἀναγνωρίζομεν τὴν ἀνάγκην, τὸ ἀληθές: ἀλλὰ σφόδρα ὀλιγορούμεν, προκειμένου νὰ διαρρηξώμεν τὴν πέδην τῆς συνήθειας. Δὲν εἶνε πρώτη ἡ φωνὴ ἡμῶν, δὲν θὰ ἦναι βεβαίως καὶ ἡ τελευταία. Τὸ πρακτικὸν ἀποτελεσμα ὁμοίως ποῖον; Τὸ συνθέστατον ἐκείνο, ὅπερ περικλείει ἡ ἀπαίσια λέξις ἀργότερα, μὲ τὸν καιρὸν! Πλὴν ἀγωνιζομένου ὑπὲρ διαδόσεως τῶν ἀκτινῶν τῆς ἀληθείας πρέπει πάντοτε μίαν νὰ φλέγῃ ἑλπίς: ὅτι αὐτὸ τὸ ἀργότερον δὲν θὰ ἦναι μακρὰν ἡμῶν: ὅτε ἡ ἀδικαιολόγητος ἀδράνεια θὰ συναντήσῃ ταχέως τὸν πέλεκυν τῆς ἀληθείας.

Δὲν ζητοῦμεν τόσον τὴν ἐπανόρθωσιν ἐκ τῆς πολιτείας—καίτοι τοῦτο ἤθελεν εἶσθαι ἀπλούστερον—ὅσον ἕνεκα λόγων, ὑπερτέρων καινῶν ἰδεῶν ἐκ τῆς συμπράξεως τῆς τε πολιτείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπὸ τοῦ γεραροῦ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ποιμενάρχου κ. Γερμανοῦ, ὅστις καὶ ἰκανότητα καὶ ἀγάπην πρὸς τὰ ἐκκλησιαστικά ἔχει, ἀναρτῶμεν τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ προτείνῃ καὶ θὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ τῆς ταχέως διορθώσεως: εἰς αὐτὸν ἀποκαίεται ἡ τιμὴ, ἵνα εἰσηγησῆται τῷ ἔθνει τὴν ἀλήθειαν, δεικνύων οὕτως ἐντονώτερον τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ κλήσιν. Δὲν βλέπομεν τί περιμένει ἡ ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος. Τί διατάζει; ὑπάρχει ἄρα γε τόσον σκοτεινὴ ἀμφοσβήσις, ὥστε νὰ μὴ ἀποφασίῃ τι, ἀγνοοῦσα τὸ ἀληθές; Δὲν πρόκειται νὰ καινοτομήσῃ ἀνεὺ ἀνάγκης, ν' ἀθετήσῃ κανόνα τινὰ, νὰ ριφικινδυνεύσῃ πατροπαράδοτον ἔθιμον; κἀκε ἄλλο: ἀπ' ἐναντίας, θὰ συνταχθῇ πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ θὰ ἐπιρρώσῃ τὴν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἰδέαν τῆς φρονήσεως, ἧτις πάντοτε τὴν διεκρίνε. Αἱ πρόδοι τῆς ἐπιστήμης τῇ ὑπέδειξαν πρὸ πολλοῦ τὸ καθήκον τῆς ἐπιθυμίας νὰ εἰμεθα ὀπισθοδρομικοὶ ὡς ἔθνος καὶ ἐν τοῖς ἀριθμοῖς ἐτι; Ἀρκετὰ ὑπεθάψαμεν τὴν πλάνην: εἶναι οἰκτρὸν ἀληθῶς νὰ ὑπολογίζωμεν ἀπταιστώως. Ἐλπίσωμεν, ὅτι ἡ λογικὴ δὲν θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ πολὺ νὰ ἦναι δούλη τῆς συνήθειας, καὶ ὅτι θ' ἀποσεισάμεν τέλει τὸν ζυγὸν τῆς πλάνης, ὃν πᾶν ἀμεριμνῶς καὶ ἐν εὐαγγελικῇ ταπεινότητι φέρωμεν. Ἐλπίσωμεν.

Δ. Ι. ΚΑΛ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Οἰκτρὸν θέαμα παριστῶσιν αἱ ἀπομαρνανθεῖσαι ἐκεῖναι γυναῖκες, αἰτινες καλύπτουσι μὲ ἄνθη τὰς ρυτίδας τῶν καὶ στέφουσι μὲ πτερά καὶ ἀδάμαντας τὰ λειψόσαρκα μέτωπά των: ὅλα τὰν εἶναι ψευδῆ καὶ τὸ ἀνάστημά των, καὶ ἡ χροιά των, καὶ ἡ κόμη των, καὶ τὸ μεδίαμά των: ὅλα τὰν εἶναι κατηφῆ καὶ ἡ στολή των, καὶ τὸ ψιμυθίόν των, καὶ ἡ φαιδρότης των. Φάσματα περισθεθέντα ἐκ τῶν Κρονίων ἐποχῆς παρελθούσης, παρακάθηται εἰς τὸ συμπόσιον τοῦ παρόντος, ὡς ἵνα διδάξωσι μελαγχολικὸν τι φιλοσοφικὸν μάθημα, τὴν νεότητα, ὡς ἵνα εἰπωσιν εἰς αὐτὴν: Οὕτω καὶ σεις θὰ παρελθῆτε! Φαίνονται προσκολλόμεναι μετ' ἀπειθείας εἰς τὴν ζωὴν, ἧτις εἶναι κωφὴ πλέον δι' αὐτάς, θέλουσι νὰ ἀποφύγωσι τὰς ὕβρεις τοῦ γήρατος, καὶ νομίζουσιν ὅτι τὸ κατορθοῦσιν ἐκθέτουσαι αὐτὸ εἰς τὰς ὕβρεις τῶν βλεμμάτων. Ταλαίπωροι γυναῖκες! οἰκτρὰ ἔντα, πάντα σχεδὸν χωρὶς οἰκογενεῖαν ἢ χωρὶς καρδίαν, προσπαθοῦντα ν' ἀποζημιω-

θῶσι διὰ τῶν ἀναμνήσεων, τοῦ θορύβου καὶ τοῦ καπνοῦ, δι' οὗ τὰ μεθύσκουσιν αἱ συναναστροφῆ καὶ αἱ πανηγύρεις!

Φοβερώτερος εἶναι στρατὸς ἐλάφων ἔχων στρατηγὸν λέοντα, ἢ στρατὸς λεόντων στρατηγούμενος ὑπὸ ἐλάφου.

Τὸ μεθυστικώτατον πάντων τῶν ποτῶν καὶ ἐν ταῖς χώραις ἐκεῖναις, ὃν ὁ οἶνος προξενεῖ πλείστην καρθηθαρῖαν, εἶναι ἀναντιρρήτως... τὸ ὕδωρ τῆς Αὐλῆς.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ μᾶλλον μαροπίστον τῶν ζώων: πιστεύει καὶ τὰ μέγιστα ψεῦδη, ἀρκεῖ νὰ ἔχη τις τὸ θράσος νὰ τὰ εἶπῃ, ἢ τὴν τύχην νὰ τὰ γράψῃ. Ὡς πρὸς τοῦτο, ὁ ἄνθρωπος διατελεῖ ἐτι εἰς τὴν καταστάτην τῶν ζώων βαθμίδαν.

Ὅλοι οἱ ἄνδρες τὴν εὐαισθησίαν τὴν ἔχουν εἰς τὰ μάτια: ἢ δὲ γυνὴ εἰς τὰ θυλάκιά της.

Ἀθήνησι,

Μωυσεῖς.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Ἡ γνωστὴ πολύσαρκος φιλόλογος Κυρία Δ... εἰσέρχεται προχθὲς ἐν τινι τραμβαῦ ἐκτελοῦν τὴν ὑπηρεσίαν τῆς γραμμῆς ἀπὸ τῆς πλατείας τῆς Ὀμονοίας μέχρι τῆς Κολοκυνθοῦς. Ὅλοι οἱ παρακαθήμενοι στενοχωροῦνται ὅπως τῇ παρέξωσι θέσιν.

— Ἐνόμιζον, ὅτι τὸ τραμβαῦ δὲν ἦτο προωρισμένον καὶ διὰ τοὺς ἐλέφαντας, εἶπε τότε Κύριος τις πρὸς τὸν γείτονά του, σιγαλῆ τῇ φωνῇ, θελήσας ν' ἀστευεῖσθῃ.

Ἡ Κυρία Δ... ὁμοίως, ἧτις εἶχε λεπτοτάτην τὴν ἀκοήν, καὶ ἤκουσε τὴν γενομένην περὶ αὐτῆς παρατήρησιν, στρέψασα τὰ βλέμματα ὀργίλως ἐπ' αὐτοῦ.

— Τὸ τραμβαῦ, κύριε, τῷ λέγει, ὁμοιάζει πρὸς τὴν κιβωτὸν τοῦ Νῶε, ὅπου γίνονται δεκτὰ ὅλα τὰ ζῶα, καὶ οἱ ἐλέφαντες καὶ οἱ ὄνοι...

Εἰς κύριος, εἰς τὸ αὐτὸ τραμβαῦ, συναντᾷ ἕτερον φίλον του.

— Πῶς ἔχετε; κύριε Χαρίλαε, τὸν ἐρωτᾷ.

— Πολὺ στενοχωρημένα, φίλε μου, δὲν βλέπετε, ἡ κιβωτός μας ἐπληρώθη ἀπὸ ὅλα τὰ πεπολιτισμένα διποδα.

Καθ' ὁδὸν ἡ πολύσαρκος Κυρία Ζ... κατὰ λάθος κρούει τὸν κώδωνα, καὶ τὸ τραμβαῦ σταματᾷ.

Πάντες ἀναπνεύουσι.

— Ὅριστε, Κυρία, καταβῆτε, τῇ λέγει ὁ ὀδηγός.

— Ὅχι, ἐκτύπησα, τῷ ἀπαντᾷ, διὰ νὰ μαστιγώσῃ τοὺς ἵππους ὁ κ. Νῶε.

Γέλωτες καὶ φουθήματα ἐν τῷ τραμβαῦ.

Μετὰ τὴν ἀφίξιν εἰς Κολοκυνθὸν, πάντες κατέρχονται, ἐκτὸς τῆς παχυσαρκου Κυρίας, ἧτις ἐπικαλεῖται τὴν βοήθειαν τοῦ γείτονός της.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε, βοηθήσατέ με νὰ κατέλθω, τῷ λέγει.

Οὗτος ὁμοίως βαρέως φέρων ἐτι τὴν ὕβριν, καθ' ἣν αὐτὴ ἀπεκάλεσε πάντας ζῶα.

— Ἡ κιβωτός τοῦ Νῶε, Κυρία, τῇ ἀπαντᾷ, ἀμα ἵσταμάτησεν εἰς τὸ ὄρος Ἀραράτ, τὰ ἐν αὐτῇ ζῶα ἐξῆλθον ἀνευ τῆς βοηθείας οὐδενός, πράξατε καὶ ὑμεῖς τὸ αὐτό.

— Σκληρῆ, λησμονεῖς, ὅτι ἡ γυνὴ ἐθέριμα τὸν ἄνδρα ἐν τῇ κιβωτῷ;

— Οὐχί, ἀλλὰ δὲν λησμονῶ οὔτε, ὅτι ἡ γυνὴ πρώτη συνεδύθη με τὸν ὄφιν.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

85. Αίνιγμα.

Ὡς πράγμ' ὠφελιμώτατον ὄλοι μὲ θεωροῦσι,
 Καὶ τὴν ἐμφάνισιν ἐμοῦ πολλοὶ ἐπιζητοῦσι.
 Καμμιά φορὰ ἐπέρχομαι χωρὶς νὰ ἐννοήσης,
 Μεγάλας βλάβας προξενῶν καὶ τότε μὲ ὀφρίζεις.
 Ἄλλ' ἂν ὀλίγον τι σκευθῆς, θὰ ἴδῃς, ὅτι σφάλεις,
 Ἐμένα καταρόμενος. Δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλῃς.
 Διὰ τὴν πολλὴν ἀξίαν μου καὶ προτερήματά μου,
 Αἰδοῦμαι εἶναι ἀδικον, ὅτ' ἄλλω ὅτ' ἄσωτά μου.
 Ἄλλὰ τὴν λύσιν μου ἂν θεὸς φίλτατε νὰ εὕρῃς,
 Δὲν εἶναι διόλου δύσκολος ὄλιγον νὰ προσέξῃς.

86. Αίνιγμα.

Ἐὰν σπεύδῃς, δὲν μὲ βλέπεις,
 Θὰ μ' ἴδῃς, ἂν περπατῇς.
 Ἐὰν ἴστασαι, μὲ χάνεις,
 Θὰ μ' εὕρῃς, ἐὰν σταθῇς.

87. Πρὸς συμπλήρωσιν.

ε. . . ε. ει. — α. — ε. αι. ω. ε. α. — ια. — α. — ο. ε. η. α. α. — α.

88. Συλλαβόγριφος.

Μ—δ—νῆσοι—μφ—ῶρα—ν—ῶνοι—δαί—σ—ς—κ—
 ἦν—οιγᾶ—ρ—οι—τ—ῆχοι—κ—αἰτῶ—μ—ἐλῶ—ναῶ—
 ρατῶ—ν.

89. Ἀριθμητικὸν πρόβλημα.

Πῶς δυνάμεθα λαμβάνοντες τοὺς ἐννέα πρώτους ἀριθμοὺς 1,2,3,4,5,6,7,8,9 ν' ἀπαρτήσωμεν τὸν ἀριθμὸν χίλια;

90. Ἐρώτησις.

Ποία νῆσος σημαίνει σκίαν καὶ ζῶν τι ἄγριον.

Δ. Βολωνίτης

Λύσεις τῶν ἐν τῷ 38 φύλλῳ αἰνιγμάτων.

76. ΑΙΝΙΓΜΑ

Τὸ ὕδωρ.

77. ΑΙΝΙΓΜΑ

Κάρμηλος — καρ — Μῆλος.

Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ ἐκ Σύρου κ. Δ. Ι. Συνοδινός, ὁ ἐκ Πατρῶν κ. Σ. Λύτρας.

78. ΠΡΟΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΝ

Ἐπιμελοῦ, κοπιᾶζε ἐνόσω εἶσαι. νέος, ἕνα μὴ μετανοῆς τὸ ὕστερον ματαίως.

Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ ἐκ Σύρου κ. Δ. Ι. Συνοδινός, ὁ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Ν. Β. Κουντούρης, ὁ ἐκ Πατρῶν κ. Σ. Λύτρας.

79. ΣΥΛΛΑΒΟΓΡΙΦΟΣ

Κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτε.

Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ ἐκ Σύρου κ. Δ. Ι. Συνοδινός, ὁ ἐκ Πατρῶν κ. Σ. Λύτρας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ

ΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

Ἐκομίσθησαν ὠραία ἄνθη καὶ στολισμάτα τῆς κεφαλῆς διὰ χοροῦς, συναναστροφᾶς κτλ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ 'ΦΥΣΕΩΣ.

Ν. Μ. Βόλον. Ἐπιστολὴν μετ' ἐπιταγῆς καὶ ἐκκαθάρισιν λογαριασμοῦ ἐλάβομεν καὶ εὐχαριστοῦμεν πολὺ — Λ. Κ. Σύρον. Ζητηθέντα φύλλα ἀπεστάλησαν ὑμῖν χθές. Ἀκόμη ἀναμένομεν ὑποσχεθέντας συνδρομητάς — Κ. Τ. Μεσσήνην. Μάλιστα, ἐπιταγὴ ἐλήφθη καὶ ἐγκαίρως σὰς ἀπεστείλαμεν ἀποδείξιν. Σὰς ἐγράψαμεν χθές. — Μ. Α. Σύρον. Ἀπεστείλαμεν καὶ φύλλα καὶ ἀποδείξιν καὶ σὰς ἐγράψαμεν προχθές. — Ι. Ν. Π. Ζαβέρδαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς, σὰς ἐγράψαμεν πρὸ ἡμερῶν. — Π. Ι. Η. Ὁδυσσον. Δελτάριον ἐλήφθη, ἔχει καλῶς, διεύθυνσίς σας διωρθώθη. — Α. Ο. Πάτρας. Σὰς ἐνεγράψαμεν συνδρομητὴν ἀπὸ ἰ. Ἰανουαρίου τρέχοντος. — Ν. Κ. Γ. Κων/π. Δελτάριόν σας ἐλήφθη. Ἀποδείξις σὰς ἀποστέλλεται σὺν παρόντι. — Δ. Μ. Χίον. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. ἔχει καλῶς. — Κ. Β. Μῆλον. Διευθύνσεις διωρθώθησαν. Ἀναμένομεν ἐνεργείας σας αὐτοῦθι. — Α. Π. Κύρον. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Φύλλον σὰς ἀπεστάλη. Ἀναμένομεν νέους συνδρομητάς. — Ι. Δ. Κέρκυραν. Διευθύνσεις σας διωρθώθη. Παραγγελίαι σας ἅπασαι ἐξετελέσθησαν. Ἐσχεῖται.

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

Τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Φύσεως».

Εἰς τὸ ἐπόμενον ἡμῶν φύλλον θέλομεν δημοσιεύσει τοὺς ἀριθμοὺς τῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν τῆς Ἑθρικῆς Τραπεζῆς, τῶν σιδηροδρόμων τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλλίας κτλ. ὅς ἐξ ἤδη ἐπρομηθεύθημεν, συνφθὰ τῷ προγράμματι ἡμῶν, διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν πληρωσάντων ἐτησίαν συνδρομῆν τῶν γενησομέρας προσεχέως κληρώσεις. Τὴν δὲ ἐπομένην Κυριακὴν γενήσεται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν, ἢ κληρώσει τῶν ἀριθμῶν τούτων, ὅστινες θὰ τύχουσιν εἰς 25 ἐκ τῶν πληρωσάντων συνδρομητῶν τῆς Φύσεως. Ὅσοι ἐκ τῶν Κυρίων συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ παρευρεθῶσι δύναται νὰ προσέλθωσιν ἐν τοῖς γραφείοις ἡμῶν, ἐν ὧρα ἐγκαίρως ὀρισθησομένη, ὅπως ἰδίως ὄψασιν ἀντιληφθῶσι τῆς κληρώσεως. Προσχῶς δὲ θέλομεν δημοσιεύσει καὶ κληρώσει καὶ τοὺς ἑτέρους 25 ἀριθμοὺς τοῦ λαχείου τῆς «Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας».

Τὰ ὀνόματα τῶν κερδησομένων τὰ ἀνωτέρω λαχεῖα θέλομεν ἐπίσης δημοσιεύσει εἰς τὸ μετὰ τὴν γενησομένην ταύτην κληρώσει φύλλον, καὶ κρατήσει ἐρημίτους διὰ τῆς Φύσεως τοὺς συνδρομητάς μας καθ' ὅλην τὴν ἐκκύβευσιν τῶν ἐν λόγῳ λαχειῶν, εὐχόμενοι ἵνα κερδήσωσιν. Ἐν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει δὲν πρέπει νὰ ληομότηθῃ, ὅτι 20% ἐκ τῶν κερδῶν προυπελογίσθησαν ὑπὲρ τῆς Φύσεως.

Τοῖς καθυστεροῦσι ἔτι τὴν συνδρομῆν των.

Ἦδη καὶ μὴ ἀναγκαῖα ὑπόμνησις πρὸς τοὺς μὴ καταβαλλόντας ἔτι τὴν συνδρομῆν των.

Ὅτε δίκαιον εἶναι, ὅτε λογικόν, ὅτε φρόνιμον, νὰ συμπεριληφθῶσι καὶ οἱ καθυστεροῦντες ἔτι τὴν συνδρομῆν των εἰς τὰς παρεχόμενας δωρεὰς ὑπὸ τῆς Φύσεως ὑπὲρ τῶν τόσον προθύμως, εὐγενῶς καὶ ἐγκαρδίως ὑποστηρικτῶν καὶ ὑποστηρικτῶν τὸ ἡμέτερον ἔργον καὶ τοὺς ἡμέτερους ἀγῶνας, ἧτοι ὑπὲρ περιοδικοῦ συγγράμματος, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐμφανισέως του εἰς τὸν φιλολογικὸν ὄριζοντα τοσοῦτον ἐξετιμήθη διὰ τε τὸν τερπνόν, χρήσιμον καὶ διδακτικόν αὐτοῦ σκοπόν, ὥστε ἀθρομητῶς ἐνεγράφησαν 2000 συνδρομηταί.

Κατὰ συνέπειαν διὰ τελευταίαν φορὰν λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ εἰδοποιήσωμεν τοὺς ἕνεκα λόγων ἴσως ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεως των καθυστεροῦντας ἔτι τὴν ἐτησίαν συνδρομῆν των νὰ σπεύσωσι νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν αὐτὴν ἀμέσως, διότι ἀπὸ τῆς 1ης Μαρτίου θ' ἀποκλεισθῶσι τοῦ δικαιώματος τούτου καὶ θὰ διακοπῇ ἅμα ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου, καθότι ἀρχομένων τῶν κληρώσεων, πάντες οἱ ἐκκρεμῆς λογαριασμοὶ θὰ ἐκκαθαρισθῶσι πλέον. Παρακαλοῦμεν δὲ τοὺς Κυρίους τούτους νὰ μὴ ἀμελήσωσιν, ἀφοῦ μάλιστα οὐδὲλως ἀπίθανον, ἢ εὐτελής συνδρομῆν νὰ γίνῃ πρόξενος μεγάλου καὶ ἀπροσδοκίτου κέρδους.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ